

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Mesih'in Dönüşüne Hazırlanmak için Katılın

Yaşlı Steven D. Shumway
Yetmişler Kurulu

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

Hizmet çağrıları ve Tanrı'nın işine girdiğimiz diğer yollar bizi benzersiz bir şekilde Kurtarıcıyla buluşmaya hazırlar.

Birkaç ay önce, bir salonda beklerken Yaşlı Neil L. Andersen yanımdan geçti. Kısa bir süre önce yeni bir Genel Otorite olarak hizmete çağrılmıştım. Muhtemelen yetersizlik duygularımı hissederek gülümsedi ve "Ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmayan bir adama benziyorsun" dedi.

Ve ben de "İşte, gerçek bir peygamber ve görer" diye düşündüm.

Yaşlı Andersen daha sonra şöyle fısıldadı, "Merak etme Yaşlı Shumway, beş ya da altı yıl içinde her şey daha iyi olacak."

Tanrı'nın krallığında neden ulaşamayacağımızı düşündüğümüz şeyleri yapmamızın istendiğini hiç merak ettiniz mi? Hayatın talepleri karşısında, Kilise'de hizmet çağrılarını neden ihtiyacımız olduğunu hiç sordunuz mu? Evet, ben yaptım.

Ve genel konferansta, Başkan Russell M. Nelson, "Şimdi sizler ve benim için Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in İkinci Gelişi'ne hazırlanma zamanıdır" dediğinde bir cevap aldım. Başkan Nelson bunu söylediğinde, [Kutsal] Ruh bana, Tanrı'nın işine katıldıkça, Mesih'in dönüşüne kendimizi ve başkalarını hazırladığımızı öğretti. Rabbin vaadi, hizmet çağrılarının, koruyup kollamanın, tapınak ibadetinin, telkinlere uymanın ve Tanrı'nın işine girdiğimiz diğer yolların bizi benzersiz bir şekilde Kurtarıcı ile buluşmaya hazırladığı yönündedir.

Tanrı, O'nun İşiyi Meşgul Olduğumuzda Memnun Olur

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is

“Bu anın görkeminde,” Tanrı’nın krallığı genişlerken ve tapınaklar yeryüzünün her yerini kaplarken, Tanrı’nın işine katılmak için istekli canlara duyulan ihtiyaç giderek artmaktadır. Özverili bir şekilde hizmet etmek. Mesih benzeri öğrenciliğin özüdür. Fakat hizmet etmek nadiren uygundur. İşte bu nedenle, sevgili görevlilerimiz de dahil olmak üzere, Tanrı’nın çocuklarına hizmet ederek O’na özverili bir şekilde hizmet etmek için arzularınızı ve zorluklarınızı bir kenara bırakan sizlere, antlaşmalarını yerine getiren öğrencilere hayranım. Tanrı “[Kendisi’ne] doğrulukta ... hizmet edenleri onurlandırmaktan zevk [alır].” “Büyük olacak [sizlerin] ödülleri ve sonsuz olacak [sizlerin] yücelikleri” diye vaat eder. Hizmet etmeye evet dediğimizde, İsa Mesih’e evet demiş oluruz. Ve Mesih’e evet dediğimizde, mümkün olan en bol yaşama evet demiş oluruz.

Bu dersi üniversitede kimya mühendisliği okurken ve çalışırken öğrendim. Benden bir bekarlar mahallesi için aktivite planlayıcısı olmam istendi. Bu benim için bir kabus çağrısıydı. Yine de kabul ettim ve ilk başta çok sıkıcı geldi. Daha sonra bir etkinlikte güzel bir kız dondurmayı servis etme şeklimden etkilendi. Dikkatimi çekmeyi umarak üç kez geri döndü. Birbirimize aşık olduk ve iki hafta sonra bu kız bana evlenme teklifinde bulundu. Belki de o kadar hızlı ilerlememişti ve evlenme teklifini yapan kişi ise bendim, ama gerçek şu ki, bu hizmet çağrısına hayır deseydim Heidi ile tanışmayı kaçıracağımı düşünmek bile beni ürpertiyor.

Kilise Katılımımız Mesih’in Dönüşü için Hazırlıktır

Tanrı’nın işine Tanrı’nın bize ihtiyacı olduğu için değil, Tanrı’ya ve O’nun güçlü kutsamalarına ihtiyacımız olduğu için katılırız. O şöyle vaat eder, “Çünkü işte, bağımnda çalışan herkesi büyük bir nimetle kutsayacağım.” Tanrı’nın işine katılımımızın bizi nasıl kutsadığını ve Kurtarıcı ile buluşmaya hazırlanmamıza nasıl yardımcı olduğunu öğreten üç ilkeyi paylaşmama izin verin.

Birincisi, katıldığımızda, “[yaratılışımızın ölçüsüne]” doğru ilerleriz.

Bu modeli Yaratılış bölümünün kayıtlarında öğreniriz. Her çalışma gününden sonra Tanrı “iyi oldu” diyerek kaydedilen ilerlemeyi onayladı. İşin bittiğini ya da mükemmel olduğunu söylemedi. Fakat söylediği şey bir ilerleme olduğuydu ve Tanrı’nın gözünde bu iyi bir şeydi!

good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to "bear ... one another's burdens, and so fulfil the law of Christ." When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don't save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God's presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God's work helps us receive God's gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our "labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God." That is a very good trade!

Because of God's grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to partic-

Hizmet çağrıları bir kişinin değerini ya da liyakatini belirlemez ya da doğrulamaz. Bunun yerine, Tanrı'nın istediği şekilde O'nunla birlikte çalıştıkça, kendi yaratılışımızın ölçüsüne göre gelişiriz.

Tanrı ilerlediğimiz için sevinir ve hâlâ yapacak işlerimiz olsa da, biz de sevinmeliyiz. Bazen, bir hizmet çağrısında hizmet edecek gücümüz veya imkanlarımız olmayabilir. Yine de, dua etmek ve kutsal yazıları okuyup araştırmak gibi anlamlı yollarla çalışmaya katılabilir ve tanıklıklarımızı koruyabiliriz. Sevgi dolu Cennetteki Babamız, hizmet etmeye istekli olduğumuz halde hizmet edemediğimizde bizi suçlamaz.

İkincisi, hizmet etmek evlerimizi ve kiliselerimizi, antlaşma hayatını uygulayabileceğimiz kutsal yerler haline getirir.

Örneğin, Mesih'i her zaman hatırlamak için yaptığımız antlaşma bireysel olarak yapılır, ancak bu antlaşma başkalarına hizmet ettiğimizde yaşanır. Hizmet çağrıları bizi birbirimizin yükünü taşıma fırsatlarıyla kuşatır ve böylece Mesih'in yasasını yerine getirmiş oluruz. Tanrı'yı sevdiğimiz ve antlaşmalarımıza uymak istediğimiz için hizmet ettiğimizde, zahmetli ve yorucu gibi görünen hizmetimiz, sevinç verici ve dönüştürücü hale gelir.

Kutsal törenler bizi kurtarmaz, çünkü göksel bir kontrol listesini yerine getirirler. Daha doğrusu, bu kutsal törenlerle bağlantılı antlaşmalara göre yaşadığımızda, Tanrı'nın huzurunda olmak isteyen bir insan haline geliriz. Bu anlayış, hizmet etme konusundaki tereddütlerin veya hizmet etmeme tercihlerinin üstesinden gelir. İsa Mesih'le buluşma hazırlığımız, Tanrı'nın neye izin vereceğini sormayı bırakıp Tanrı'nın neyi tercih edeceğini sormaya başladığımızda hızlanır.

Üçüncüsü, Tanrı'nın işine katılmak, Tanrı'nın lütuf armağanını almamıza ve O'nun yüce sevgisini hissetmemize yardımcı olur.

Hizmet karşılığında herhangi bir maddi karşılık almıyoruz. Bunun yerine, kutsal yazılar şöyle öğretir, "[çalışmalarımız] karşılığında Tanrı'nın lütfunu elde ederek Ruh'ta [güçleneceğiz]; Tanrı hakkında bilgi sahibi olarak Tanrı'nın gücü ve yetkisiyle [öğretebileceğiz]." Bu çok iyi bir takas!

Tanrı'nın lütfu sayesinde, yeteneklerimiz ya da yetersizliklerimiz, bir hizmet çağrısını sunmanın ya da kabul etmenin temel dayanağı değildir. Tanrı, O'nun işine katılmamız için mükemmel

ipate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s

bir performans ya da olağanüstü bir yetenek beklememez. Eğer öyle olsaydı, Kraliçe Ester ulusunu kurtaramazdı, Petrus ilk Kilise’yi yönetemezdi ve Joseph Smith İade Ediliş’in Peygamberi olmazdı.

Yeteneklerimizin ötesinde bir şey yapmak için inançla hareket ettiğimizde, zayıflıklarımız ortaya çıkar. Bu asla alışılmış bir durum değildir, fakat bu “[Tanrı’nın] lütfu ... sayesinde, bunları yapacak gücümüz olduğunu [bilmemiz]” için gereklidir.

Tanrı’nın işini yaparken birçok kez düşeceğiz. Fakat çabalarımız sırasında İsa Mesih bizi yakalar. Başarısızlıklardan, korkulardan ve asla yeterli olamayacağımızı hissetmekten kurtulmayı tecrübe etmemiz için bizi yavaş yavaş yükseltir. Yetersiz olsa da en iyi gayretimizi adadığımızda, Tanrı bu gayretimizi büyütüp yüceltir. İsa Mesih için fedakarlık yaptığımızda, O bizi kutsal kılar. Bu, Tanrı’nın lütfunun dönüştürücü gücüdür. Hizmet ettikçe, bizler Baba ... tarafından kaldırılmaya ve İsa Mesih’in önünde durmaya hazır olana kadar lütufla gelişiriz.

Başkalarının Hizmet Çağrısı Armağanını Kabul Etmelerine ve Bundan Sevinç Duymalarına Yardımcı Olun

O’nun huzurunda durduğumda Kurtarıcı’nın bana soracağı her şeyi bilmiyorum ama belki de bir soru şu olacaktır: “Yanında kimi getirdin?” - Hizmet çağrıları, başkalarını bizimle beraber İsa Mesih’e getirmeye yardımcı olmak için sevgi dolu bir Cennetteki Baba tarafından verilen kutsal armağanlardır. Bu nedenle liderleri ve her birimizi, hizmet çağrısı olmayanları daha bilinçli bir şekilde arayıp bulmaya davet ediyorum. Mesih’in dönüşüne hazırlanmalarına yardımcı olup onları Tanrı’nın işine katılmaya teşvik edin ve onlara yardımcı olun.

John, gözetmeni onu ziyaret edip Rab’bin ondan yapmasını istediği bir görev olduğunu söylediğinde Kilise’de aktif değildi. Gözetmeni John’u sigarayı bırakmaya davet etti. John birçok kez bırakmaya çalışsa da, bu sefer görünmeyen bir gücün kendisine yardım ettiğini hissetti.

Sadece üç hafta sonra, çadır kazığı başkanı John’u ziyaret etti. Onu gözetmenlikte hizmet etmeye çağırdı. John şok olmuştu. Çadır kazığı başkanına sigarayı yeni bıraktığını söyledi. Eğer bu çağrı, kendisinin pazar günleri profesyonel futbol maçlarına katılma geleneğini terk etmesi gerektiği anlamına geliyorsa, bu ondan çok fazla

inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ,

şey istemek demekti. Çadır kazığı başkanının ilhamla verdiği cevap ise basitti: “John, bunu sana ben sormuyorum, Rab soruyor.”

Bunun üzerine John, “Eğer öyleyse, hizmet edeceğim,” diye cevap verdi.

John, hizmet etmek için yapılan bu fedakarlıkların kendisi ve ailesi için ruhsal dönüm noktaları haline geldiğini söyledi.

Acaba kör bir noktamız mı var, ölümlü hayattaki bakış açımıza göre uygun veya layık görünmeyen kişilere hizmet çağrısında bulunmakta başarısız mı oluyoruz? Ya da ilerleme öğretisinden ziyade performans kültürüyle ilgileniyor, Kurtarıcı’nın uygun olmayanlara ve kendini kanıtlamamış olanlara hizmet etme fırsatı vererek kapasitelerini nasıl artırdığını görmeyi ihmal ediyor olabiliriz.

Yaşlı David A. Bednar, kutsal yazılardaki “her [kadın ve] erkek [kendisi] vazifesini öğrensin ve ... [vazifesine göre] hareket etsin” yönündeki emrin önemini öğretmektedir. Bunu yapıyor muyuz? Liderler ve ebeveynler başkalarının kendileri için öğrenmesine ve hareket etmesine izin verdiğinde, onlar çiçek gibi açarlar ve gelişirler. Sadık üyelere ikinci bir görev vermek daha kolay bir yol olsa da, daha mükemmel bir yol, beklenmedik kişileri hizmet etmeye davet etmek ve onların öğrenip büyümelerini sağlamaktır.

Eğer Mesih fiziksel olarak burada olsaydı, hastaları ziyaret eder, Pazar Okulu sınıfına ders verir, kalbi kırık genç bir hanımın yanında oturur ve çocukları kutsardı. O, Kendi işini Kendisi yapabilir. Fakat O, bizim harekete geçmemize ve öğrenmemize izin verme ilkesini yaşar, bu yüzden bizi Kendi yerine gönderir.

Tanrı’nın işine katılımımla birlikte, “Rab’bi [İsa Mesih’i] temsil etme hakkı, ayrıcalığı ve sorumluluğu da” gelir. Kendimizi değil Mesih’i yüceltmek için hizmet ettiğimizde, hizmetimiz sevinçli hale gelir. Başkaları sınıfımızdan, toplantımızdan, koruyup kollama ziyaretimizden ya da etkinliğimizden, bizi hatırladıklarından daha çok, Mesih’i hatırlayarak ayrıldıklarında, bu iş enerji verici olur.

Kurtarıcı’yı içtenlikle temsil etmeye çalışırken, O’na daha çok benzer hale geliriz. Bu, her birimizin diz çöküp İsa’nın Mesih olduğunu açıkça söyleyeceği kutsal zaman için en iyi hazırlıktır, ki ben O’nun Mesih olduğuna şahitlik ederim ve Başkan Russell M. Nelson O’nun “[sesidir ve bu ses] yeryüzünün her ucuna gidecek” ve bizi “gelecek olan için [hazırlayacaktır.]” İsa Mesih’in

amen.

adıyla, amin. İsa Mesih'in kutsal adıyla. Amin.